

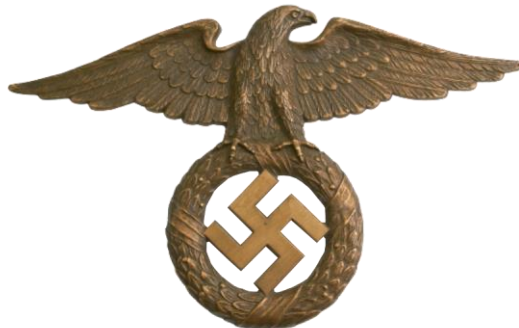

Θυμία του Υπουργού του Πάρι
Δρ. Γιόζεφ Τχάιμπερς
με την ευχαρία των 53ων γενεθλίων
του Υπουργού
στη Φιλαρμονική του Βερολίνου

19 Απριλίου, 1942

19 Απριλίου, 1942

**Ομιλία του Υπουργού Δημόσιας
Διαφώτισης και Προπαγάνδας του Ράιχ,
Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
στην τελετή του NSDAP την παραμονή
των 53ων γενεθλίων του Χίτλερ
στη Φιλαρμονική του Βερολίνου**

Εξοχότατοι!

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Αυτές τις εβδομάδες προβάλλεται στις κινηματογραφικές αίθουσες του Ράιχ μια ταινία με τον τίτλο «Ο Μεγάλος Βασιλιάς», που έχει ως περιεχόμενο τις σκληρές δοκιμασίες και τις ιστορικές προκλήσεις τις οποίες υπέμεινε ο Φρειδερίκος ο Β' κατά την κρίσιμη φάση του Επταετούς Πολέμου, προτού οδηγήσει τον στρατό του στην τελική νίκη επί των εχθρών του. Σε αυτή την ταινία γίνεται προσπάθεια, να κατεβάσουμε τη μοναδική φιγούρα αυτού του μεγάλου Πρώσου βασιλιά, που δεν έχει όμοιό του στην ιστορία, από το πέτρινο βάθρο στη βάση του μνημείου του στη γη, να της αφαιρέσουμε τις ανέκδοτες επιγραφές και να δείξουμε πώς, ιστορικά μιλώντας, έζησε και εργάστηκε πραγματικά. Εδώ δίνεται λιγότερη έμφαση στην περιγραφή των συνηθισμένων χαρακτηριστικών αυτής της ιστορικής ύπαρξης, αλλά μας δίνει μια προσωπική και ανθρώπινη εικόνα μιας μοναδικής πολιτικής και στρατιωτικής ιδιοφυΐας, η οποία σήμερα, όσο παράλογο κι αν ακούγεται, μας φαίνεται ακόμα μεγαλύτερη στις ήττες της παρά στις νίκες της.

Ο μεγάλος Πρώσος βασιλιάς δεν εμφανίζεται σε αυτή την ταινία σαν να αντιμετώπισε εύκολα τις δυσκολίες και τις αντιξοότητες του πολέμου που του αποδίδουν συχνά οι ανόητες λαϊκές αφηγήσεις. Αναδύεται εδώ μπροστά στα μάτια και στις συμπονετικές καρδιές μας ως ένας μαχόμενος Τιτάνας που για επτά χρόνια χρειάστηκε να περάσει μέσα από μια κόλαση βασάνων, πόνου κάθε σωματικού και πνευματικού είδους που μπορεί να φανταστεί κανείς, τις βαθύτερες ανθρώπινες απογοητεύσεις και τις πιο σκληρές δοκιμασίες, ώσπου, τη μέρα που το Βερολίνο θέλησε να επευφημήσει τον βασιλιά του, που επέστρεφε νικητής στην πατρίδα του, με πολυτελείς γιορτές, μοναχικός και εγκαταλελειμμένος, ένα ανθρώπινο ναυάγιο σχεδόν χωρίς δόντια, μαστισμένος από ουρική αρθρίτιδα, κάθεται στο παρεκκλήσι του παλατιού του Σαρλότενμπουργκ και, στο τράνταγμα μιας πολυαναμενόμενης και δύσκολα πιστευτής πιθανής χαλάρωσης ξεσπά σε κλάματα από τις ανείπωτες αγωνίες και την καταπίεση ακούγοντας τους

βροντερούς τόνους των Αμβροσιανών ύμνων από το όργανο.

Είναι σαφές ότι μια τέτοια απεικόνιση της ζωής και των αγώνων του μεγαλύτερου Πρωσο-Γερμανού βασιλιά μας, που είναι περισσότερο αυθεντική ιστορικά και επομένως περισσότερο εκπαιδευτική παρά βολική για την εποχή μας, είναι ένα τολμηρό εγχείρημα. Είναι πιο ευχάριστο να παρουσιάζονται ιστορικά πρόσωπα και γεγονότα με τρόπο ευχάριστο στον μέσο άνθρωπο. Τίποτα δεν είναι πιο εύκολο να πιστέψει κανείς από το ότι οι μεγάλες νίκες στην ιστορία είναι ως επί το πλείστον αποτέλεσμα συνεχιζόμενης στρατιωτικής και πολιτικής ανωτερότητας και μιας αιώνιας χαμογελαστής τύχης στη μάχη, – και μάλιστα, κατά μία έννοια, ένας αναδυόμενος κίνδυνος ή μια περιστασιακή απειλή μείωσης της ιστορικής φήμης του εμπλεκόμενου προσώπου που αντιπροσωπεύει.

Εδώ η ιστορία αναπαράγεται από διαφορετική σκοπιά. Εδώ η αναπαράσταση της ανθρώπινης πλευράς μιας αληθινής ιδιοφυΐας είναι κατάλληλη για να τονίσει τις υπεράνθρωπες ιδιότητες του. Εδώ το μεγαλείο αυτών των ιστορικών μορφών δεν πηγάζει από τον εαυτό τους, αλλά από το βάρος της μοίρας που φέρουν. Εδώ η σωματική ταλαιπωρία, τα πνευματικά βάρη και οι πειρασμοί της καρδιάς επιτρέπουν στον χαρακτήρα ενός μεγάλου ανθρώπου να αναδειχθεί πιο έντονα, και σηματοδοτούν πιο καθαρά το περίγραμμά του. Αυτή η ταινία δείχνει, γιατί ο Φρειδερίκος ο Β' κέρδισε το δικαίωμα να αποκαλείται «Μέγας» και δικαίως επίσης «μοναδικός», γιατί κάτω από τα τα αμέτρητα χτυπήματα της μοίρας που τον οδήγησαν συχνά στο χείλος της αβύσσου, βρήκε τη δύναμη να υψωθεί θριαμβευτικά πάνω από τις δοκιμασίες και τις ήττες και να δώσει στον λαό του, στους στρατιώτες του, στους αμφισβητούμενους στρατηγούς, στους αμφιταλαντευόμενους υπουργούς, στους συνωμότες συγγενείς και στους διαμαρτυρούμενους κρατικούς αξιωματούχους ένα φωτεινό παράδειγμα σταθερότητας στις αντιξοότητες.

Μαρτυρεί μόνο το υγιές ένστικτο του λαού μας σε πολιτικά και ιστορικά ζητήματα, μια ταινία που εστιάζει σε αυτό το θέμα, που δεν κάνει συμβιβασμούς και παρουσιάζει ανόθευτη την ιστορική αλήθεια ακόμη και στις αντίξοες συνθήκες της, όχι μόνο γίνεται δεκτή από τους λεγόμενους μορφωμένους σαν ιστορική ανάμνηση, αλλά σχεδόν αντίθετα με όλες τις συμβατικές προσδοκίες οι πλατιές μάζες την δέχθηκαν σαν αφύπνιση, κάνοντάς την μια επιτυχία που σχεδόν δεν υπάρχει προηγούμενο στην ιστορία του γερμανικού κινηματογράφου. Δεν υπάρχει κανείς που δεν συγκινείται βαθιά από αυτή την ταινία. Μάλιστα, οι παραλληλισμοί με το σήμερα, στα λόγια που λέει ο μεγάλος βασιλιάς, οι πνευματικές κρίσεις που ξεπέρασαν ο ίδιος και ο λαός του μέσω της μάχης και του πάθους, μερικές φορές φαίνονται τόσο εντυπωσιακές που

οι δημιουργοί αυτής της ταινίας ένιωσαν υποχρεωμένοι να επιστήσουν την προσοχή ότι δεν είχε προγραμματιστεί λίγο πριν τα Χριστούγεννα για εκπαιδευτικούς σκοπούς, αλλά μάλλον στις αρχές του καλοκαιριού του 1940, χωρίς να έχουν ιδέα για τα καθήκοντα και τις προκλήσεις της εποχής μας, έτσι ώστε η σύγχρονη σημασία των λέξεων και η ομοιότητα πολλών γεγονότων που περιγράφονται εδώ με τα σημερινά δεν είναι αποτέλεσμα συνειδητής προπαγάνδας, αλλά μάλλον βαθιών ιστορικών νόμων.

Και έτσι είναι. Κάθε αιώνας έχει την ιστορική του αποστολή. Δεν επαναλαμβάνονται, – ναι, σκεφτείτε το – είναι πράγματι τόσο δεμένοι με την εποχή τους που οι μεταγενέστεροι δύσκολα μπορούν να φέρουν κάτι περισσότερο από μια ιστορική κατανόηση των πολιτικών προβλημάτων μιας περασμένης εποχής. Ωστόσο, η δομή σύμφωνα με την οποία γράφεται η ιστορία παραμένει η ίδια – είναι το ύφος και οι μορφές έκφρασης που χρησιμοποιεί μια ιδιοφυΐα πολιτικού ή στρατιωτικού για να εκφραστεί – είναι οι αντιστάσεις που σωρεύονται εναντίον του στο έργο του, που εκτείνεται πολύ πάνω από την εποχή του, – αλλά πάνω απ' όλα είναι η υπεράνθρωπη δύναμη με την οποία αντιμετωπίζει την πρόκληση.

Πώς μπορεί το γεγονός ότι ο Φρειδερίκος νίκησε τους Αυστριακούς να είναι σχετικό με τις μέρες μας; Η αξία του για τη γενιά που ζει σήμερα έγκειται στην αξία της προσωπικότητάς του, στην ισχυρή δύναμη της ιστορικής του ιδιοφυΐας, στην πίστη του που κίνησε βουνά που αποτελεί τη βάση του ιστορικού του έργου, στη σταθερότητά του στην ατυχία, στην πληρότητα με την οποία εκπλήρωσε την κοσμική αποστολή του και στην ηρωική απομόνωση στην επαχθή σκιά της οποίας κουβαλούσε τη μοίρα του. Ήταν αυτός που είπε ότι αυτός που θέλει να μεταμορφώσει τον κόσμο δεν μπορεί ταυτόχρονα να τον απολαύσει.

Ζούμε σε μια εποχή που μεταμορφώνεται, μια εποχή που επομένως δεν μπορούμε να την απολαύσουμε. Όπως ίσως ποτέ άλλοτε στην ιστορία, η μοίρα του λαού μας βρίσκεται στα χέρια μιας και μόνο γενιάς. Η θέλησή της να ζήσει και να διεκδικήσει πρέπει να αποφασίσει, αν βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας και πρωτόγνωρης ιστορικής εξέλιξης της εθνικής μας ιστορίας ή αν βρισκόμαστε ίσως στο τέλος της ιστορίας του λαού μας. Τέτοιες στιγμές στην άνοδο και την πτώση των εθνών ασκούν πάντα μια ισχυρή μαγεία στους γενναίους και αρρενωπούς ανθρώπους. Βλέπουν στους κινδύνους και τα βάρη του χρόνου μόνο τις δοκιμασίες, που συνήθως προηγούνται της δραματικής κορύφωσής τους και στις οποίες η μαχόμενη γενιά πρέπει να αποδείξει την ικανότητά της, αν δεν θέλει διαφορετικά να ζυγιστεί στη ζυγαριά της μοίρας και να βρεθεί ανεπαρκής. Ο δρόμος προς τη νίκη οδηγεί πάντα μέσα από τις κοιλάδες

των κινδύνων και των ιστορικών δοκιμασιών. Ένας λαός πρέπει να αντέξει πολλές δοκιμασίες κατά τη διάρκεια ενός πολέμου. Πρέπει να οπλιστεί ενάντια στις παγίδες μιας άστατης μοίρας που αρέσκεται να δοκιμάζει σκληρά και αμείλικτα τους αγαπημένους της, μέχρι να φορέσει τελικά το στεφάνι της νίκης στα μέτωπά τους.

Μια γενιά που είναι ευλογημένη με μια μεγάλη προσωπικότητα σε τόσο επικίνδυνους καιρούς είναι αξιοζήλευτη. Στην πορεία όλου αυτού του πολέμου κανείς δεν κουράστηκε που και που, να βρίσκει κάθε είδους αιτίες που θα μπορούσαν να έχουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες για τη νίκη. Κάποιοι σκέφτηκαν μεγαλύτερους οικονομικούς και στρατιωτικούς πόρους, ή μεγαλύτερο πληθυσμό, ή καλύτερη γεωγραφική θέση, ή τη διάσημη γενναιότητα των στρατιωτών ή το σκληρό ηθικό των πολιτών. Ένα σύστημα κατά του συστήματος και μια κοσμοθεωρία ενάντια στην κοσμοθεωρία, αναζητώντας τις ευνοϊκότερες προοπτικές επιτυχίας από αυτό. Πιστεύουμε, όμως, ότι κι εδώ η νίκη θα πέσει στο πλευρό αυτών που έχουν την καλύτερη ηγεσία, όπως σε όλες τις εποχές. Η ηγεσία κάνει τη διαφορά. Εάν έχει και τους καλύτερους υλικούς πόρους στα χέρια της, τότε καμία δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να της αρπάξει τη νίκη!

Βρισκόμαστε στο τέλος ενός χειμώνα του οποίου η σκληρότητα, η διάρκεια και η αντοχή δεν έχουν όμοια στις μνήμες των ανθρώπων. Έβαλε σε δοκιμασίες την ηγεσία, το μέτωπο και την πατρίδα, το μέγεθος και το εύρος των οποίων μόλις τώρα συνειδητοποιούμε, γιατί τα περάσαμε. Θα αφιερώσει για τη μετέπειτα ιστοριογραφία να καθορίσει τελικά, στο πλαίσιο αναφοράς για τον πόλεμό μας, σαν το πιο συγκινητικό κεφάλαιο αυτού του γιγαντιαίου αγώνα. Δεν υπάρχει κανείς ανάμεσά μας που θα μπορούσε να αμφισβητήσει την σχεδόν θρυλική δύναμη του αποδεδειγμένου ηρωισμού των Γερμανών στρατιωτών. Αν εμείς σαν λαός έχουμε αποδείξει ποτέ ότι όχι μόνο είμαστε σε θέση μαζί με τους συμμάχους μας να αναλάβουμε τον ηγετικό ρόλο στην ήπειρό μας, ότι έχουμε και ένα ιστορικό δικαίωμα να το κάνουμε, – τότε ήταν εδώ. Ο γερμανικός λαός πέρασε τη δοκιμασία του φέτος τον χειμώνα. Ένα έθνος που επιζεί από μια τέτοια δοκιμασία είναι προορισμένο για τη νίκη!

Πόσο συχνά αυτές τις τελευταίες δύσκολες βδομάδες και μήνες ο γερμανικός λαός κάρφωσε νοερά το βλέμμα του στον Αρχηγό. Ολόκληρη η χώρα δεν ένιωθε ποτέ τόσο δεμένη μαζί του όσο σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς, που δεν έχουν λυπηθεί κανέναν. Παντού είχε κανείς την αίσθηση ότι έπρεπε να τον δει, έστω μόνο σε φωτογραφία, για να αντλήσει δύναμη κοιτάζοντας τον για να ξεπεράσει τις δύσκολες καθημερινές εργασίες που όλοι αντιμετωπίζουμε. Πόσο υποχρεωμένοι νιώσαμε όλοι απέναντί του αυτούς τους μήνες! Κάθε λέξη που απηύθυνε

στο έθνος ήταν για κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί, για κάθε στρατιώτη, εργάτη και αγρότη μια διαταγή! Ήμασταν όλοι μαζί του, και χωρίς πολλά λόγια και χωρίς να μας το πουν. Ολόκληρο το έθνος ζούσε με την άρρητη διαβεβαίωση ότι ενώ αντιμετωπίζαμε τα μικρότερα ή μεγαλύτερα προβλήματα μας, εκείνος έδινε τη γιγάντια μάχη του στο ανατολικό μέτωπο, σχεδίαζε μέχρι αργά το βράδυ, ζυγίζοντας και ρισκάροντας, στη θέση του στο στρατηγείο και από εκεί η θέλησή του έρεε στο πιο μακρινό μέρος του πεδίου της μάχης, γεμίζοντας ακόμη και τον τελευταίο στρατιώτη στην πιο μαχόμενη μονάδα.

Η δύναμη της προσωπικότητάς του πουθενά δεν είναι πιο αισθητή όσο στο μέτωπο. Ο στρατιώτης πρέπει να έχει την αίσθηση ότι τον οδηγούν, γιατί αλλιώς δεν μπορεί να αντέξει τον καθημερινό επαναλαμβανόμενο κίνδυνο της ζωής του. Και τότε θα είχε μεγαλύτερο δικαίωμα σε αυτό από εκείνες τις ώρες που πρέπει να αποδείξει τον εαυτό του ακόμη και χωρίς καινούργιες εντολές, στις οποίες πρέπει να βάλει τη ζωή του έθνους πάνω από τη δική του ζωή, για να κάνει αυτό που υπαγορεύει μόνο η αίσθηση του καθήκοντος και η συνείδηση. Εδώ αποδεικνύεται η αξία μιας μεγάλης και ισχυρής προσωπικότητας – όπως λέει και ο Γκαίτε: η υψηλότερη ευλογία των παιδιών της γης – με τη αίσθηση ότι υπάρχει κάποιος που στέκεται πάνω από όλα, που ξέρει τα πάντα και λαμβάνει τα πάντα υπόψη του, που νιώθει τα βάσανα και τους πόνους του λαού του ακόμη και χωρίς καθημερινή επαφή, που νιώθει κάθε μεμονωμένη απώλεια που υφίσταται μια γυναίκα, μια μητέρα ή μια εγκαταλειμμένη ομάδα παιδιών, αλλά ακόμα είναι σε θέση να συγκεντρώσει τη δύναμη για να προωθήσει την ευρύτερη εθνική ζωή του λαού του! Αυτό το συναίσθημα επιτρέπει σε κάποιον να αντέξει ευκολότερα όλες τις θυσίες και τα βάρη της ημέρας.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο δύσκολο από το να αναλαμβάνεις μόνος σου την ευθύνη για το μέλλον ενός μεγάλου λαού. Αυτό δεν απαιτεί μόνο θάρρος, ετοιμότητα για κάθε ρίσκο, γενναιότητα ψυχής και σταθερότητα καρδιάς, – αυτό απαιτεί πάνω απ' όλα και απάρνηση. Και με την απάρνηση η ιστορική προσωπικότητα τότε αναπτύσσεται πέρα από τα πράγματα και τους ανθρώπους σε αυτά τα μοναχικά ύψη στα οποία το μοναδικό καθήκον είναι να υπηρετήσει τον σκοπό.

Έτσι είχε πάντα στο μυαλό του λοιπόν ο γερμανικός λαός τον Αρχηγό τον περασμένο χειμώνα: περιτριγυρισμένο από τους συνεργάτες του, τους πολιτικούς και τους στρατηγούς, τυλιγμένο από την αγάπη αμέτρητων εκατομμυρίων ανθρώπων και όμως στο τέλος αφημένο να τα βγάλει πέρα μόνος του, κουβαλώντας μόνο στους ώμους του το βαρύ φορτίο της ευθύνης, αγωνιζόμενος για τη ζωή και τη μοίρα του λαού του. Όσο ψηλά κι αν ανεβούμε σαν άτομα, όποια πειστικά βάρη μπορεί να

κουβαλάει ο ένας ή ο άλλος, – όλοι έχουμε τουλάχιστον κάποιον που είναι ακόμα από πάνω μας, στον οποίο μπορούμε να βασιστούμε, στον οποίο μπορούμε να υπακούμε, επειδή οδηγεί και διατάζει, επειδή παίρνει τα μεγαλύτερα βάρη όταν γίνονται πολύ μεγάλα για εμάς, που μας βοηθά τις ώρες της αποθάρρυνσης, της αμφιβολίας ή της κούρασης, που γεμίζει με νέα δύναμη, που μας θυμίζει τις μεγάλες διδασκαλίες της εποχής μας και την κοσμοθεωρία μας και έτσι μας αναζωογονεί ξανά και ξανά.

Είτε απολαμβάνουμε τη μεγαλύτερη ευτυχία να μπορούμε να εργαζόμαστε στο άμεσο περιβάλλον του είτε να μας επιτρέπεται να εργαζόμαστε ακριβώς κάτω από το βλέμμα του, είτε μόνο καλούμαστε να πολεμήσουμε για αυτόν σαν άγνωστοι στρατιώτες, εργάτες ή αγρότες, είτε συμμετέχουμε ενεργά ή μας δίνεται η δυνατότητα να βάλουμε ένα χεράκι – είναι αδιάφορο: βλέπουμε μια δύναμη από πάνω μας που μας στηρίζει και μας συντηρεί, νιώθουμε ασφαλείς στην προστασία ενός ανθρώπου που άλλαξε τον αιώνα μας. Χρειάζεται μόνο να ακολουθήσουμε, όμως πρέπει να μας δείξει το δρόμο. Στέκεται μόνος, αντιμετωπίζοντας τη μοίρα του και τη δική μας, για να δώσει νικηφόρα την τιτάνια μάχη που μας επιβλήθηκε για την ύπαρξη του λαού μας.

Όταν εμείς λοιπόν σήμερα, την παραμονή των 53ων γενεθλίων του, συγκεντρώνουμε όλο το έθνος γύρω από τα μεγάφωνα, είναι κάτι διαφορετικό και πολύ περισσότερο από μια πανηγυρική τελετή. Εδώ θα πρέπει μόνο να επιβεβαιωθεί αυτό που νιώθουν και αντιλαμβάνονται όλοι οι Γερμανοί, και σήμερα πιο βαθιά και με μεγαλύτερη υποχρέωση από ποτέ. Είναι κατά κάποιο τρόπο μια ανανέωση της αφοσίωσης και της πίστης μας, που έχει ήδη αποδειχθεί εκατομμύρια φορές με πράξεις και επιτεύγματα, με αμέτρητες θυσίες, με κίνδυνο σώματος και ζωής, σε ένα πλήθος πικρών θανάτων, που δεν χρειάζονται πλέον λόγια. Αν ποτέ το γερμανικό έθνος ένωσε ενωμένο σε μια σκέψη και σε μια θέληση, ήταν στο να τον υπηρετήσει και να υπακούσει στις εντολές του.

Αυτή τη φορά οι ήχοι της ηρωικής και τιτάνιας μουσικής που ρέουν από κάθε φαουστιανή γερμανική καρδιά ανεβάζουν την ομολογία μας σε ένα πανηγυρικό και ιερό ύψος. Όταν στο τέλος της τελετής μας οι φωνές των ανδρών και οι ήχοι των οργάνων θα ενωθούν στη μεγάλη τελική συγχορδία της Ένατης Συμφωνίας, όταν αντηχήσει η ισχυρή Ωδή στη Χαρά και η αίσθηση του μεγαλείου και της εμβέλειας αυτών των καιρών φτάσει ακόμα και στην πιο απομακρυσμένη γερμανική καλύβα, όταν ακουστούν οι ήχοι της και φτάσουν σε μακρινές χώρες όπου οι γερμανικές δυνάμεις παρακολουθούν, ο καθένας από εμάς – είτε άνδρας ή γυναίκα, παιδί ή στρατιώτης, αγρότης ή εργάτης ή δημόσιος υπάλληλος – θα συνειδητοποιήσει τη σοβαρότητα της ώρας και θα αισθανθεί μέσα του την ευτυχία του να είσαι μάρτυρας και συνδημιουργός αυτής της με-

γαλύτερης ιστορικής εποχής του λαού μας!

Καλούμε την αιώνια δύναμη, που κυριαρχεί πάνω μας, τον Παντοδύναμο ή τον Θεό, ή την Θεία Πρόνοια ή τον Καλό Πατέρα, ο οποίος, όπως λέει στο χορωδιακό μέρος της Ένατης Συμφωνίας, πρέπει να κατοικεί πάνω από τον έναστρο θόλο, – παρακαλούμε Αυτόν τον Παντοδύναμο, να φυλάει τον Αρχηγό, να του δώσει δύναμη και ευλογία, να ευνοήσει και να μεγαλώσει το έργο του, αλλά να μας δυναμώσει την πίστη μας, να κάνει τις καρδιές μας σταθερές και τις ψυχές μας δυνατές, αλλά να δώσει και στο λαό μας τη νίκη μετά τις μάχες και τις θυσίες του, για να εκπληρωθούν οι καιροί, που φέραμε τη χαρ αυγή!

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία στη γη από το να υπηρετείς την ιδιοφυΐα του λαού του και τα έργα του. Ας συμμετέχουμε σε αυτή την ευτυχία κάθε μέρα. Οι δυσκολίες της εποχής μας είναι και το μεγαλείο της, δεν θέλουμε να την ανταλλάξουμε με καμία άλλη.

Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης και πίστης, στέλνουμε τους χαιρετισμούς μας στον Αρχηγό. Αυτή την ώρα, το μέτωπο και η πατρίδα αισθάνονται σαν να δεσμεύονται από έναν άφθαρτο δεσμό. Ο Γερμανισμός σε όλο τον κόσμο είναι ενωμένος με τη διακαή ευχή, που εκφράζουμε κάθε φορά την παραμονή των γενεθλίων του στα λόγια: Ας παραμείνει για εμάς αυτό που ήταν και είναι – ο Χίτλερ μας!